

S M R T

Na smrt můžeme pohlížet dvojitým způsobem – sapienciálním a mysterickým.

Smrt je konec všech výsad, všech rozdílů, jaké existují mezi lidmi.

Heidegger definuje život člověka jako „bytí určené pro smrt.“

Na otázku po posledním smyslu lidského utrpení, lidského života je pouze existenciální odpověď, neodpovídáme slovy, odpovědí je celá naše existence.

Frankl: „To, co jsme vyzařovali, zůstává ve světě, i když už materie není přítomná. Smrt je motor k životu.“

Ve smrti dochází ke ztrátě psychofyzického já.

„Jak se staví průměrný člověk k času? Vidí pouze strnisko pomíjejícínosti, ale nevidí plné stodoly minulosti. Být odpovědným je založeno na pomíjejícínosti. Člověk má sklon vidět na minulých věcech pouze to, že už tu nejsou, ale nevidí, do jakých sýpek přišly. Smrt je žeň.“ Frankl

Teprve smrt dělá život člověka smysluplným, odpovědnosti lze rozumět pouze v pohledu na časovost a jedinečnost.

Jak můžeme být odpovědní za něco, co pomíjí? To ale nejsme, jsme odpovědní za něco, co zůstává. A co zůstává? Všechno, co se stalo, zůstává. Všechno, co člověk udělal, prožil, vytrpěl, zůstává.

Existenciální analýza chce člověka přivést k vědomí jeho odpovědnosti, k prožitku odpovědnosti.

Smrt je možno proměnit v pobídku k odpovědnému jednání.

Frankl, V.: Der leidende Mensch

Logotherapie und Existenzanalyse

Lékařská péče o duši

Vůle ke smyslu

